

Arrest

nr. 89 415 van 9 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 juni 2012 met referentienummer 18040.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DEVIS, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen België binnen op 8 oktober 2011 en diende twee dagen later een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 24 april 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, welke diezelfde dag per aangetekend schrijven naar verzoeker werd gestuurd.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent geboren op 1 april 1975 in Mutkhail in het dorp Amankot in het district Swat van de provincie Khyber Pakhtunkwa. U studeerde tot de negende klas. Tot 2007 werkte u in de buffalohandel, waarna u omwille van de Talibanaanwezigheid besloot om te gaan rentenieren. Op 7 december 2008 vierde u de verjaardag van uw zoon, waar muziek aan te pas kwam. De volgende dag kwam de Taliban naar uw huis en nam u mee. Na veertien dagen in de handen van de Taliban werd u vrijgekocht door uw schoonvader. Op 3 mei 2009 werd u door het Pakistaanse leger gearresteerd. U werd verdacht van samenwerking met de Taliban omwille van de twee weken die u bij hen doorbracht. Vier dagen later werd u vrijgelaten nadat u de talibs van uw dorp had aangewezen. Gedurende de vier dagen dat u door het leger gearresteerd was, was het leger een grootscheepse operatie begonnen die uw familie op de vlucht joeg. De dag van uw arrestatie had de Taliban uw huis in brand gestoken. Het Pakistaanse leger zette u af bij een vriend waar u bleef tot uw familie in juli terugkeerde. Vervolgens vestigde u zich met uw gezin bij uw schoonvader in een naburig dorp tot uw huis in december 2009 herbouwd was, waarna u opnieuw naar Mutkhail terugkeerde. In maart 2011 informeerde een onbekende naar de woonplaats van uw zoon waarop u hem naar het huis van een vriend stuurde. U bleef wonen in Mutkhail. Op 21 augustus 2011 bedreigde een onbekende vrouw u en uw zoon. U deed aangifte bij het leger maar werd niet geholpen. In de nacht van 3 september 2011 werd u beschoten. U bleef ongedeerd. De volgende ochtend bracht u uw gezin naar uw schoonvader en reisde u door naar Peshawar waar u één nacht in het huis van uw smokkelaar doorbracht alvorens uw reis naar Europa aan te vatten. U kwam op 8 oktober 2011 in België aan, waar u zich twee dagen later vluchteling verklaarde.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een kopie van een identiteitskaart, een pensioenboekje, een dreigbrief van de Taliban en twee verklaringen neer.

B. Motivering

In casu dient na individueel onderzoek van uw asielaanvraag besloten te worden dat u de vluchtelingenstatus niet toegekend kan worden. Bij terugkeer naar Pakistan vreest u gedood te worden door de Taliban. Uw terugkeervrees baseert u op de incidenten met de Taliban die u Pakistan deden ontvluchten. Aan deze gebeurtenissen kan evenwel geen geloof worden gehecht.

Zo dient er allereerst op gewezen te worden dat uw verklaringen over uw arrestatie door het leger niet overtuigen. Daar u zegt dat uw regio in handen was van de Taliban en het leger tot aan haar operatie op 6 mei 2009 niets tegen de Taliban kon inbrengen, is het zeer bevreemdend dat het leger toch het Talibangebied zou binnengaan om specifiek u, een voor hen onbelangrijk iemand die slechts veertien dagen bij de Taliban vertoefde, te arresteren (CGVS p.6). Dat het Pakistaanse leger tijd en moeite in u stak, nota bene slechts drie dagen voor ze een grootscheepse operatie tegen de Taliban in Swat begon, roept vraagtekens op (CGVS p.6). De uitzonderlijke timing van uw arrestatie wordt nog meer in de verf gezet als er op gewezen wordt dat er tussen uw verblijf bij de Taliban en uw arrestatie zo'n vijf maanden zitten (CGVS p.4,6). Ook mag het verbazen dat u beweert dat de Taliban op de dag van uw arrestatie uw huis in brand stak omdat ze dachten dat u vrijwillig met de soldaten meeding. Dat de Taliban het verschil niet zou zien tussen een arrestatie van een talib door het leger in vijandig gebied en het leger dat een informant komt ophalen, is allerm minst aannemelijk (CGVS p.7,8). Dat u één van de kerngebeurtenissen uit uw asielrelaas niet geloofwaardig weet te maken, schaaft sterk het geloof in uw asielmotieven.

Voorts wordt de geloofwaardigheid van de ingeroepen asielmotieven verder ondermijnd door uw houding na uw vrijlating door het leger. U stelt dat u met de Pakistaanse troepen meeding om de talibs van uw dorp aan te wijzen. Zij werden vervolgens gedood of hun huis werd in brand gestoken (CGVS p.7). Het roept dan ook verwondering op dat u, ondanks deze zeer risicovolle daad, uw afgebrande huis op dezelfde plaats terug optrekt en dat u er na voltooiing ervan in december 2009 opnieuw met uw gezin zou zijn gaan wonen. Waarom u de uiterst riskante keuze maakt om terug in uw dorp te gaan wonen, kan u niet verduidelijken. Integendeel, u ziet er helemaal het probleem niet van in om terug te keren en te blijven wonen in uw dorp, waarvan u de talibs verraadde, terwijl de Taliban opnieuw zijn activiteiten ontplooit in uw regio (CGVS p.7-8,10-11). Evenzo is het weinig geloofwaardig dat u nog meer dan anderhalf jaar (tot augustus 2011) uw huis in Mutkhail betrok zonder enig probleem tegen te komen noch van de familieleden van de door u verklikte talibs, noch door de Taliban zelf. Uw bewering dat de aanslagen die de Taliban sinds de operatie van 6 mei 2009 pleegde enkel tegen het leger gericht waren, kan niet als verklaring ingeroepen worden. Het valt immers niet in te denken dat de Taliban een

gekende spion van het Pakistaanse leger, dat op geen enkele wijze in zijn bescherming voorziet, zou sparen (CGVS p.9,10-11). Bovenstaande vaststellingen ondergraven verder het geloof dat er aan uw vluchtverhaal gehecht kan worden.

Daarnaast ondergraven verschillende andere eigenaardigheden verder de aannemelijkheid van uw relaas. Zo is het opmerkelijk dat, hoewel u stelt dat ook uw zoon met ontvoering bedreigd werd door de Taliban, hij nog steeds dezelfde woonplaats betreft en dagelijks naar dezelfde school gaat als voor de uiting van het dreigement. Dat er geen enkele stap werd gezet om de veiligheid van uw zoon na de bedreiging te verzekeren, strookt niet met de grote vrees waardoor u Pakistan verliet (CGVS p.3,4,10,11,12).

Verder is het ook verwonderlijk dat de Taliban u bij uw vrijlating in december 2008 bedreigde dat ze u zouden vermoorden indien u contact zou opnemen met het leger. Daar u a) geen van de talibs kon herkennen omdat ze gemaskerd waren en b) uw regio destijds beschrijft als volledig in handen van de Taliban (terwijl het leger niets tegen de Taliban kon uitvoeren en de soldaten zelfs hun posten niet verlieten) is het geuite dreigement volstrekt irrelevant. Waarom de talibs u gezien de situatie in uw regio destijds dit dreigement meegaven, kan u dan ook niet verduidelijken (CGVS p.4,5).

Ook de houding van het leger toen u hen informeerde over de dreigementen van de onbekende vrouw komt ongeloofwaardig over. U, die het leger in het verleden al hielp, doet aangifte van doodsb bedreigingen door een onbekende vrouw aan uw adres. De soldaten in de bewuste legerpost zouden u vervolgens onder druk hebben gezet om de identiteit van de vrouw te onthullen. Daar u spontaan bescherming komt vragen tegen deze vrouw en de aan haar verbonden talibs lijkt het onzinnig dat u haar identiteit zou verbergen voor het Pakistaanse leger. Waarom het leger u onder druk zet om haar identiteit prijs te geven, kan u dan ook niet verduidelijken (CGVS p.8-9). Ook is het merkwaardig dat, nadat u van de het leger geen hulp ontving, u ondanks de ernstige bedreigingen geen andere stappen nam om u te beschermen. Integendeel, u bleef gewoon thuis wonen. Hoewel u eerder bij uw schoonvader en een vriend en uw familie in Peshawar onderdak vond, nam u geen enkele stap in deze richting (CGVS p.9,11).

Tenslotte valt ook de snelheid waarmee u er in slaagde uw reis te regelen op. U beweert immers dat u de ochtend van 3 september 2011 uw gezin achterliet bij uw schoonvader om vervolgens onmiddellijk naar Peshawar door te reizen waar u één nacht in het huis van uw smokkelaar verbleef om de volgende dag reeds uw reis naar Europa aan te vatten. De snelheid waarmee de betaling van uw reis en uw reis op zich geregeld werden, doet de wenkbrauwen fronsen (CGVS p.10).

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat u uw asielmotieven niet aannemelijk heeft kunnen voorstellen. De vluchtelingenstatus moet u derhalve geweigerd worden.

Voorts erkent het CGVS dat uw thuisregio, het noordwesten van Pakistan, getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd niet overal in Pakistan wordt gevoerd. Om deze lokale problematiek te ontwijken zou u zich dan ook elders in Pakistan kunnen vestigen. De Pakistaanse grootsteden kennen immers een grote concentratie aan Pashtouns, waarbinnen u zich moeiteloos zou kunnen integreren. Zo blijkt dat u over een kapitaalkrachtig netwerk beschikt in Pakistan en u studeerde in het Urdu, waardoor u deze nationale taal machtig bent (CGVS p.4,10). Het interne vluchtalternatief binnen Pakistan is dan ook op u van toepassing. Uw argumentatie dat u zich nergens anders in Pakistan kan vestigen omdat ze denken dat ze zouden denken dat u Taliban bent is, gezien de etnische verscheidenheid in de Pakistaanse grootsteden, allerm minst aannemelijk (CGVS p.11). Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De neergelegde documenten kunnen uw asielmotieven geen kracht bij zetten. Integendeel, de twee documenten die van uw problemen getuigen vertonen een tegenstrijdigheid met uw verklaringen op het Commissariaat-generaal. Waar beide verklaringen stellen dat u door de Taliban gevraagd werd steun te verlenen, hetgeen u weigerde, maakt u nergens melding van een dergelijke dwingende vraag om steun van de Taliban. Dat de verklaringen die u liet opmaken om als bewijsstukken te dienen in uw asielaanvraag een afwijkend relaas vertonen, doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven (CGCS p.3). Ook de neergelegde dreigbrief van de Taliban kan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven niet herstellen. Neergelegde documenten kunnen immers slechts

geloofwaardige verklaring ondersteunen, hetgeen geenszins het geval is. De kopie van uw identiteitskaart, het pensioenboekje van uw vader en uw contract met de Swat Gemstone Center kunnen aangevoerd worden als bewijs voor uw identiteit, de carrière van uw vader en uw professionele activiteiten in Pakistan. De documenten hebben echter geen uitstaans met uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker merkt op dat zijn verhaal wel overtuigend is, doch het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn verklaring foutief interpreteert. Met betrekking tot het feit dat de commissaris-generaal het bevreemdend vindt dat het Pakistaanse leger het Talibangebied net voor haar grootscheepse arrestatie zou zijn binnen gegaan om specifiek hem te arresteren, terwijl hij een onbelangrijk iemand zou zijn omdat hij slechts enkele dagen bij de Taliban vertoefde, laat verzoeker gelden dat eerstgenoemde eraan voorbij gaat dat hij enkele dagen voor de operatie werd gearresteerd, net om het leger te helpen bij het aanwijzen van de Taliban. De timing van de arrestatie is dus allesbehalve bevreemdend, maar logisch gelet op het doel van de arrestatie en de operatie die volgde. Aangezien de Taliban hem verwittigd hadden om niet met het leger samen te werken, maar hij door het leger werd opgehaald, is ook het feit dat de Taliban hierdoor zijn huis in brand stak niet verbazend, aldus verzoeker. Betreffende het motief dat de geloofwaardigheid van de ingeroepen asielmotieven verder ondermijnd wordt door zijn houding na zijn vrijlating door het leger, wijst verzoeker erop dat op het moment van de heropbouw van zijn huis het leger aan de macht was en de Talibs uit het dorp verdreven waren, waardoor hij redelijkerwijs kon aannemen dat hij op dat moment niet in gevaar was. Hoewel de Taliban nog in de regio actief was, waren hun aanslagen eerder gemunt op grote operaties zoals markten enzovoort en is het pas later dat zij weer macht hadden en individuele wraakacties begonnen. Met betrekking tot de eigenaardigheden waarvan sprake in de bestreden beslissing, merkt verzoeker op dat de aantijging van de commissaris-generaal dat er geen enkele stap werd gezet om de veiligheid van zijn zoon na diens bedreiging te verzekeren geen steek houdt. Verzoeker wijst erop dat zijn zoon juist niet in dezelfde school is gebleven en stelt dat zijn raadsman bevestigt dat tijdens het interview door hem duidelijk gezegd is geweest dat zijn zoon op het ogenblik van de dreigementen net ingeschreven was in een andere school, namelijk de Swat public school, wat, zo voegt verzoeker eraan toe, niemand kon weten. Bovendien heeft hij uitdrukkelijk gesteld dat, in tegenstelling tot wat wordt beweerd in de bestreden beslissing, zijn zoon niet bij zijn schoonvader verblijft met zijn moeder en zijn zus, maar bij een vriend in een ander dorp dan Mutkhail. Verzoeker herhaalt vervolgens niet te weten waarom de Taliban hem bedreigde niet met het leger samen te werken op een moment dat zij alleen de regio in handen hadden. Gelet op de evolutie van de situatie kan men aannemen dat de vrees van de Taliban op dat ogenblik redelijk was, aldus verzoeker. Misschien hadden zij al bepaalde informatie vernomen over de grootscheepse operaties die het leger plande. Verzoeker betoogt voorts dat de interpretatie van de commissaris-generaal inzake de houding van het leger op het moment dat hij hen informeerde over de dreigementen van de onbekende vrouw, te ver gaat. Hij oppert enkel gesteld te hebben dat wanneer hij het leger om hulp vroeg, zij hem vroegen om die vrouw te identificeren en vervolgens vroegen om regelmatig naar de checkpost te gaan om hen op de hoogte te houden van de identiteit van de vrouw. Hij werd dus niet werkelijk onder druk gezet zoals de commissaris-generaal stelt. Het leger heeft hem gewoon herhaaldelijk gevraagd of hij er ondertussen was achter gekomen wie die vrouw was. Verzoeker acht dit volkomen normaal, aangezien in het geval het leger die vrouw zou kunnen terugvinden, zij waarschijnlijk verwachten informatie te kunnen verkrijgen over de operaties van de Taliban. Met betrekking tot de snelheid waarmee hij erin slaagde zijn reis te regelen, merkt verzoeker op dat hij via connecties bij de smokkelaar terecht kwam die onmiddellijk zijn reis regelde. Verzoeker merkt ook op dat hij het geld niet zelf diende te verzamelen aangezien zijn reis betaald werd door zijn schoonvader die een goed draaiende zaak heeft. Verzoeker citeert voorts uit de Proceduregids van UNHCR, met betrekking tot de bewijslast die op een asielzoeker rust, en verwijst naar enkele arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat het voor mensen uit Swat zo goed als onmogelijk is om binnen Pakistan te vluchten, omdat zij, gelet op de aanwezigheid van de Taliban en het risico op vermenging, nergens welkom zijn. Volgens verzoeker aanvaarden de andere provincies dat men zich er vestigt enkel in het geval men iemand kent die zich garant wil stellen, maar wil niemand, zelfs goede vrienden niet, dit risico nemen uit angst voor de repercussies indien later zou blijken dat men toch verwant is met de Taliban. Het is, zo besluit verzoeker, derhalve een onmogelijke opdracht voor hem om binnen Pakistan te vluchten.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Pakistan, te zijn ontvlucht uit vrees voor de Taliban. Verzoeker zou in december 2008 een eerste maal problemen met de Taliban hebben gekend. Hij werd toen door hen gearresteerd nadat ze er waren achter gekomen dat er op het verjaardagsfeestje van zijn zoon muziek werd gespeeld. Na veertien dagen werd verzoeker vrijgekocht door zijn schoonvader. Op 3 mei 2009 werd verzoeker door het Pakistaanse leger gearresteerd op verdenking van samenwerking met de Taliban. Verzoeker, wiens huis de dag van zijn arrestatie door de Taliban werd afgebrand omdat ze ervan uitgingen dat hij met het leger samenwerkte, kwam na vier dagen vrij, nadat hij het leger de talibs van zijn dorp had aangewezen. Verzoeker logeerde bij vrienden en familie tot dat zijn huis heropgebouwd was en hij er in december 2009 opnieuw introk. Op 21 augustus 2011 bedreigde een onbekende vrouw verzoeker en zijn zoon. Verzoeker zocht na deze bedreiging tevergeefs hulp bij het leger. Op 3 september 2011 werd verzoeker thuis beschoten. De volgende ochtend bracht hij zijn gezin naar zijn schoonvader en reisde hij door naar Peshawar, waar hij één nacht in het huis van zijn smokkelaar doorbracht om vervolgens het land te verlaten, met als bestemming Europa (vragenlijst van 18 november 2011, p. 3; gehoorverslag 20 februari 2012, p. 4-10).

2.4. Terecht stelt de bestreden beslissing dat verzoekers arrestatie door het Pakistaanse leger niet geloofwaardig is. Aangezien verzoeker zelf verklaarde dat de regio volledig in handen was van de Taliban sedert 2006 maakt hij niet aannemelijk dat hij in de negatieve aandacht van het leger stond, dit klemt des te meer nu er tussen de arrestatie door het leger en de vasthouding door de Taliban bijna zes maanden verliep. Het is bovendien niet aannemelijk dat het leger het Talibangebied zou binnengaan om een voor hen onbelangrijk iemand die bovendien slechts veertien dagen bij de Taliban vertoefde, te arresteren. Verzoekers argument dat hij gearresteerd werd om het leger te helpen bij de aanwijzing van de Taliban overtuigt niet. Het is immers niet aannemelijk dat het Pakistaanse leger tijd en moeite in verzoeker zou steken slechts drie dagen voor ze een grootscheepse operatie tegen de Taliban in Swat zou beginnen. Zelfs indien er geloof zou worden gehecht aan verzoekers arrestatie dan nog kan worden vastgesteld dat verzoeker werd vrijgelaten na drie dagen. Verzoeker maakt hij derhalve niet aannemelijk nog door de overheden gevisieerd te zijn.

Ook verzoekers verklaarde vrees voor de Taliban is niet aannemelijk gelet op zijn handelen ten tijde van zijn beweerde problemen. Verzoeker verklaarde tijdens zijn vasthouding door het Pakistaanse leger verschillende talibanleden te hebben aangegeven. Deze zouden door het Pakistaanse leger op aangeven van verzoeker vermoord zijn en hun huizen vervolgens in brand gestoken. Desalniettemin is verzoeker in zijn vertrouwde omgeving blijven wonen. Verzoeker verbleef eerst een paar maanden bij een vriend en vervolgens een vijftal maanden samen met zijn gezin bij zijn schoonvader in het dorp Shedid Abad, op 10 minuten wandelafstand van zijn geboortedorp Mutkhail. Uiteindelijk keerde verzoeker in december 2009 met zijn gezin terug naar hun oorspronkelijke huis in Mutkhail dat volledig heropgebouwd werd na de brand die de Taliban er gesticht hadden de dag van verzoekers arrestatie door het leger. Dat verzoeker die door de Taliban verdacht werd van samenwerking met het Pakistaanse leger er voor koos om in zijn geboortedorp te blijven nadat hij meerdere leden van de Taliban, waaronder 'de grote commandant Liaqat Ali' (gehoorverslag, 20 februari 2012, p. 7), had verraden is niet verenigbaar met zijn beweerde vrees voor de Taliban. Verzoeker gaf immers zelf aan op het Commissariaat-generaal dat de Taliban actief bleef in zijn omgeving. Dit blijkt eveneens uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier ('*Subject Related Briefing - "Pakistan"- Algemene Veiligheidssituatie*'). Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift dat hij op dat moment niet in gevaar was

aangezien de Taliban, hoewel nog actief in de streek, hun aanslagen eerder richtten op grote doelwitten zoals markten overtuigt dan ook geenszins.

Hoe dan ook zelfs indien zou worden aangenomen dat de feiten aan de basis van verzoeker asielrelaas op waarheid zouden berusten, *quod non*, dan nog dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij niet over een intern vluchtalternatief kan beschikken. Luidens artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij in dat deel van het land blijft (...).

Terecht besloot de bestreden beslissing dat verzoeker zich probleemloos elders in Pakistan kan vestigen om aan zijn beweerde problemen te ontkomen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich met betrekking tot de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief beperkt tot hypothetische algemeenheden niet ondersteund door concrete elementen. Geconfronteerd met de mogelijkheid van een dergelijk alternatief verklaart verzoeker dat ze “veel geprobeerd” hadden “maar gene mogelijkheden” waren om “elders te gaan wonen” in Pakistan, omdat ze “niet welkom” zijn “elders in Pakistan” en het voor hen “niet veilig” is “elders te gaan wonen” (gehoorverslag *Ibid.*, p. 11). Dat het, zoals verzoeker stelt in zijn verzoekschrift, onmogelijk zou zijn voor mensen uit Swat om binnen Pakistan te vluchten daar zij gelet op de aanwezigheid van de Taliban en het risico op vermenging nergens welkom zijn is eveneens een hypothetische bewering die niet onderbouwd wordt met concrete gegevens.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat in verzoekers regio van herkomst, het noordwesten van Pakistan, reeds lange tijd een zware strijd aan de gang is tussen de Taliban en de Pakistaanse autoriteiten en het geweld zich dan ook hoofdzakelijk daar voordoet (*Subject Related Briefing -“Pakistan”- Algemene Veiligheidssituatie*). De veiligheidssituatie in het binnenland van de provincies Sindh en Punjab, beide in het oosten gelegen, wordt door het “Pakistan Institute for Peace” als overwegend rustig omschreven. De omvang en intensiteit van het gepleegde geweld is er beduidend lager dan in voornoemde provincies. Er kan niet gewaagd worden van een situatie van veralgemeend geweld. Ook in Pakistan occupied Kasjmir (Pok) en Gilgit-Baltistan, beide in het noorden gelegen, is de situatie volgens het “Pakistan Institute for Peace” overwegend kalm en vredig. Blijkens de informatie uit het administratief dossier vestigden veel “IDP”'s (Internally Displaced Persons) zich ten tijde van en na het hoogtepunt van de gevechten in noordwest Pakistan in Karachi, de hoofdstad van de provincie Sindh. Begin 2010 leefden er naar schatting zo'n tweeëneenhalf miljoen Pashtun in de stad, waarvan honderdduizenden vluchtelingen uit het noordwesten. Ook in de provincie Punjab wonen vele ontheemden uit het noordwesten in grote steden zoals Lahore, Islamabad, en Rawalpindi. In het licht van deze informatie maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij, die Pashtun van origine is, de nationale taal Urdu machtig is en over een kapitaalkrchtig netwerk in Pakistan beschikt, zich niet probleemloos elders in Pakistan kan vestigen. De Pakistaanse grootsteden kennen immers een grote concentratie aan Pashtuns waarbinnen verzoeker zich moeiteloos kan integreren. Verzoeker toont geenszins het tegendeel *in concreto* aan. Deze vaststelling alleen al volstaat om verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

De door verzoeker per brief van respectievelijk 24 en 28 augustus 2012 bijgebrachte stukken met name een kopie van verzoekers identiteitskaart, een kopie van het pensioenboekje van zijn vader, een dreigbrief van de Taliban, een contract met het Swat Gemstone Center, een verklaring van de “Union Council Rahimabad Swat, een “affidavit”/verklaring van “Deputy General Secretary” van de “City, ANP, Resident of Amankot, District Swat Pakistan”, een kopie van een verklaring van het “Peace Committee Mohallah Pir Khel/Moth Khel Koz Palau Amankot Swat Pakistan”, enkele enveloppen, kopieën van enkele schooldocumenten van verzoekers zoon, een kopie van een paspoort van een zekere K.F., en kopieën van een Chinese visa(kaart) en het “membership certificate” op naam van laatstgenoemde, wijzigen niets aan voorgaande vaststelling inzake hetgeen voorafgaat.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER